

Turystyczne znaki drogowe

Informacja przekazywana turystom za pomocą znaków drogowych jest informacją niezwykle cenną i potrzebną. Pozwala na wyróżnienie ciekawych obiektów, zaznaczenie ich unikalności, a także gwarantuje turystom swobodne poruszanie się po regionie.

Zasady oznakowania dróg znakami turystycznymi regulują szczegółowo następujące akty prawne:

1. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.
2. Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, które określa znaki i sygnały obowiązujące w ruchu drogowym, ich znaczenie i zakres obowiązywania (§ 63 pkt. 5 i § 67 pkt.1, 2, 3).
3. Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (załącznik nr 1 do rozporządzenia, pkt. 1, 6, i 9), które określa: procedury znakowania, wymogi techniczne dla znaków, projekty znaków, zasady stawiania znaków oraz konstrukcję znaków.
4. Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drodze oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzeniem, które określa odpowiedzialność za umieszczanie i utrzymanie znaków drogowych (§ 11).

Zgodnie z obowiązującymi przepisami znaki dla obiektów turystycznych należą do serii E:

- E-22a „samochodowy szlak turystyczny”
- E-22b „obiekt na samochodowym szlaku turystycznym”
- E-22c „informacja o obiektach turystycznych”
- w celu wskazania kierunku do obiektów turystycznych lub wypoczynkowych stosuje się znaki E-7 do E-12 i E-12a (drogowskazy do obiektów turystycznych lub wypoczynkowych).

Dokumenty do pobrania:

[Zasady rozmieszczania turystycznych znaków drogowych](#)